

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

X, státní příslušnost X

bytem X

zastoupen advokátkou JUDr. Irenou Strakovou

sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2

proti

žalovanému:

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2020, č. j. MV-157035-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se u zdejšího soudu domáhal svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 8. 2020, č. j. OAM-1856-15/TP-2020, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Ministerstvo vnitra zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobcovu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Důvodem zamítnutí pobytové žádosti bylo, že žalobce přes opakované výzvy nedoložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce ve své žalobě uvádí, že na výzvy správního orgánu reagoval způsobem, který považoval za dostačující. Zároveň se dostavil ke správnímu orgánu, aby se seznámil se spisem a zcela v souladu se základními zásadami správního řízení a dobrou vírou v činnost veřejné správy jako služby veřejnosti spoléhal na pomoc správního orgánu. Pokládá za nesprávný úřední postup zhojit špatnou informaci představitele správního orgánu tvrzením, že Ministerstvu vnitra nelze klást k tíži skutečnost, že žalobce chybně pochopil, které doklady má doložit. Problematika pobytového režimu a s tím související dokládání dokumentů je komplikovaná z několika důvodů. Ministerstvo vnitra poučí žadatele, který doklad má doložit. Účastník řízení je povinen si tento doklad obstarat u dalšího věcně příslušného správního orgánu. Zde uvede, co potřebuje, v tomto případě vyúčtování záloh na pojistné na sociální a důchodové pojištění a velmi často obdrží doklad, v tomto případě potvrzení o bezdlužnosti, který však je v tomto řízení nepotřebný. Již 15 let se hovoří o digitalizaci a propojenosti státní správy. Za celou dobu nepřistoupil správní orgán k využití těchto informací ve prospěch účastníků správních řízení. Ze spisových materiálů účastníků řízení je přitom prokazatelné, že žalovaný těchto nástrojů využívá a opakovaně si dokumenty vyžaduje v rámci úřední činnosti znovu. V uvedeném případě pobývá žalobce na území České republiky již 20 let. V rámci podnikatelské činnosti OSVČ pravidelně plní povinnosti plynoucí mu z dalších platných zákonů. Pokud by toto řádně neplnil, bylo by právě Ministerstvo vnitra příslušným úřadem informováno. Žalobce odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 150/99.
3. Druhá výzva byla žalobci zaslána dne 30. 3. 2020 tedy v době nouzového stavu a absolutního uzavření života společnosti. Od této doby se orgány státní správy potýkají s problémy pramenícími právě z této situace a zcela logicky dopadajícími na adresáty veřejné správy. Z tohoto pohledu žalobce namítá, že jím doložené, dříve požadované, dokumenty, společně s podaným odvoláním, odstranily vady žádosti a právě s ohledem na situaci ve státní správě byly způsobilé být považovány za novou skutečnost, která nemohla být uplatněna žalobcem na prvním stupni. Žalovaný se tímto nezabýval.

4. Závěrem žalobce nesouhlasí s posouzením věci ve vztahu k dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Žalobce uvedl, že jeho pobyťová historie na území České republiky čítá 20 let. Jeho manželka a nezletilé děti pobývají na území České republiky v rámci pobyťového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Jsou tedy závislí na nositeli oprávnění k pobytu tedy žalobci. Žalobce je přesvědčen, že vždy je třeba, i když to zákon taxativně neuvádí, se otázkou rodinného a soukromého života zabývat, hlavně jak rozsáhlý dopad bude vydané rozhodnutí mít a jakou měrou zasáhne do života rodiny, předně nezletilých dětí, které se do předmětné situace dostaly ne z vlastního zavinění a nemohly ji reálně ovlivnit.
5. Žalobce proto požaduje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno s tím, že žalovaný je povinen žalobci uhradit náhradu nákladů řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí.
7. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení žaloby

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
10. Žaloba není důvodná.
11. Za stěžejní soud pokládá posoudit otázku, zda byl žalobce řádně vyzván k předložení potřebných dokladů. Ve správním spisu se nachází výzva ze dne 17. 2. 2020, v níž se žalobci ukládá předložit do 15 dnů od doručení mimo jiné doklad z příslušné správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období. Vzhledem k tomu, že žalobce tento doklad nedoložil, byl opětovně vyzván dne 30. 3. 2020, aby předmětný doklad doložil do 60 dnů od skončení nouzového stavu v České republice. Do vydání rozhodnutí prvního stupně dne 31. 8. 2020 tento doklad žalobce nedoložil.
12. Z uvedeného popisu obsahu správního spisu plyne, že žalobce byl k předložení předmětného dokladu řádně vyzván, a to dokonce opakovaně (žalobce byl rovněž v obou výzvách poučen, že nepředložení dokladu povede k zamítnutí jeho pobyťové žádosti). Taktéž je patrné, že nouzový stav, na nějž žalobce poukazuje v žalobě, nemohl být žalobci k tíži, neboť mu v druhé výzvě byla poskytnuta velkorysá lhůta 60 dnů od skončení nouzového stavu.
13. Za těchto okolností nemají místa ani žalobcovy úvahy o prolomení koncentrační zásady v odvolacím řízení. K tomu soud dodává, že podle § 82 odst. 4 správní řádu *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

nemohl uplatnit dříve. Možností aplikace koncentrační zásady v řízení ve věci pobytových žádostí cizinců se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, a shledal: „Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že zásada koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS, bod 14). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). (...) Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009-60, dále srov. např. rozsudky NSS cit. v předchozím bodě). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). NSS uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc. (...) NSS se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu stěžovatelka neuvedla žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohla doklady předložit již v řízení I. stupně. (...) S ohledem na vše výše uvedené lze proto uzavřít, že žalovaná byla oprávněna aplikovat zásadu koncentrace řízení a krajský soud tuto námitku posoudil zcela správně.“.

14. Pokud jde o námitku mířící na nutnost posouzení dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince, žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že v posuzovaném případě není jeho povinností takové posouzení činit, přesto následně na s. 5-6 toto posouzení učinil. Žalobce pak v žalobě toliko obecně poukazuje na svou dlouhou pobytovou historii na území České republiky a na své rodinné vazby, ale žádné konkrétní výhrady proti posouzení dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života, jak je učinil žalovaný, nevznáší. Neotvírá tak soudu prostor, aby toto hodnocení učiněné žalovaným mohl přezkoumat.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

15. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2021

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu